

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistallenne.

To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Kujala, T. (2023) Meidän yhteinen korkeakoulumme. TAMK-johtoryhmäblogi, 19.12.2023.

URL: <https://blogs.tuni.fi/tamkjohtoryhma/johtoryhma/meidan-yhteinen-korkeakoulumme/>

Meidän yhteinen korkeakoulumme

19.12.2023

Opiskelu- tai työmatka on helppo kulkea omassa kuplassa ja ajatuksissa, muista välittämättä. Ehkäpä omat kuplat ovat tälle ajalle tyypillisempiä kuin ajattelinkaan. Vierellä kulkeva lähimmäinen on meille vieraampi kuin digitaaliset ystävät sosiaalisessa mediassa, vaikka tiedämme yksinkertaisen faktan: ihmissuhteet ovat ihmisen onnellisuuden lähde.

Päätimme yllättää korkeakouluyhteisömme opiskelijat ja henkilöstömme jakamalla suklaata Kuntokadun pääoven aulassa kolmena aamuna keskellä syksyistä arkea. Korkeakoulumme johdon ajatus oli piristää ja ilahduttaa opiskelijoitamme. Saimme paljon kiitoksia, olan kohautuksia ja ”ei kiitos” -kommentteja. Moni opiskelijoistamme näytti kävelevän kampukselle kuin unessa, kyvyttömänä kommunikointiin. Huomasimme, että suurimmalla osalla opiskelijoista oli kuulokkeet eivätkä he kuulleet aamun toivotuksia. Empiirisen havainnon mukaan yli puolet opiskelijoistamme kulkivat kuulokkeet korvassa.

Ei ympäröivää, suurta maailmaa saa pelätä tai inhota. On velvollisuus osallistua suureen maailmaan edes jossain määrin: olla informoituja, äänestää ja niin edelleen. Suuri maailma määrittää sen, miten meidän oma pieni maailmamme voi. Ongelma on, että ihmiset ottavat kantaa suureen maailmaan vajavaisin tiedoin. Pientä maailmaamme voimme kehittää kuuntelemalla muita, lukemalla useita tietolähteitä, ottamalla selvää.

Luterilainen etiikka puhuu vapaudesta ja vastuusta. Yhteiskunta tarjoaa meille paljon vapauksia: voimme itse päättää, miten elämää haluamme elää tai miten elämään suhtaudumme. Vastuu taas tarkoittaa sitä, että kaikkien meidän pitää osallistua yhteiskunnan

rakentamiseen, vain siten voimme ylläpitää turvaverkostoja kaikille meille. Kukaan ei sitä puolestamme tee.

Professori Katariina Salmela-Aro sanoo suomalaisten opiskelijoiden ”haahuilevan” ja olevan epävarmempia omasta osaamisestaan kuin eurooppalaiset verrokkinsa korkeakouluissa.

Epävarmuus liittyy nopeasti muuttuneeseen maailmaan (taloushuolet, korona, sodat ja konfliktit, tulevaisuuden epävarmuus), kulttuurisiin ristiriitoihin sekä sosiaaliseen median kulttuuriin, joka ei missään nimessä lisää identifioitumista vastuullisena kansalaisena.

Sosiaalinen media, nimestään huolimatta, on manipuloitua informaatiota, jossa ennakkoluulojen valta saa uskomaan asioita, jotka eivät ole totta. Ehkä yksi tämän aikakauden ongelmia onkin se, että on helppo olla kohtuuton, kun ei ole pakko olla kohtuullinen.

Jokainen Kuntokadun aulassa jaettu suklaa meni oikeaan suuhun. Rehtorina haluan uskoa siihen, että seuraava sukupolvi tekee maailmasta vielä paremman. Ihmisoikeudet, vapaus ja kohtuus ovat esimerkkejä asioista, joita pitää edistää. Ihmisoikeudet ovat yleismaailmallisia riippumatta syntyperästä, sukupuolesta ja iästä.

Korkeakoulu yhteisömme tarjoama koulutus, tieto, sosiaaliset verkostot ja sivistys auttavat suuren maailman ymmärrystä. Silloin sivistys on toisten kanssa toimeen tulemistä ja muiden mielipiteiden huomioimista. Lukemalla kirjoja, myös tietokirjoja, käymällä keskusteluja ja opettelemalla kuuntelemaan erilaisia mielipiteitä, kuluttamalla laatumediaa ja hyvin toimitettuja sisältöjä. Ja jos jotakin tässä maailmassa tarvitaan enemmän, niin empatiaa.

Sosioemotionaalaisia taitoja voimme harjoitella yhdessä. Näitä taitoja voimme oppia toisiltamme ja näillä taidoilla voi suojata itseään opinto- ja elämänsä heikentymiseltä. Nämä taidot kehittyvät nimenomaan nuoruudessa. Nyt puhumme sellaisista asioista kuin uteliaisuus, resilienssi – jota voi kuvata kimmoisuudeksi – sisukkuus ja luottamus.

Kirjoittaja: Tapio Kujala, rehtori, Tampereen ammattikorkeakoulu